

Idegen a világomban

Iloe Oui, a Mélyből Érkező óvatosan körülpásztázta szemével a terepet. Először a Dvarksint, népe ősi ellenségét pillantotta meg. Gyorsjárgányán pihenne a vidéket kémlelte, nyilván prédára várt.

Iloe Oui riadtan visszahúzódott, majd energrátorát keze ügyében tartva újra elővakodott. Ezúttal egy Twooebbel találta szembe magát. A szörnyeteg szerencsére a Dvarksinnal és egy macskával volt elfoglalva. Így, míg a macska ijesztgetésként felborzolt szőrével, utánozhatatlan nyávogásával, morgásával lekötötte a Twooeb egyik figyelmét – a másik még mindig a Dvarksinra irányult –, Iloe Oui elősurrant rejtekéből, s elindult, hogy végrehajtsa a feladatot. Minden centiméter fedezékért rettegéssel fizetve végre eljutott a megfigyelőpontba, a Dvarksin feje fölött lévő MaSk-ba.

A közelben még mindig folyik a tűzharc, ami ugyan az itteni fogalmak szerint inkább nevezhető energivillongásnak. A hatalmas erejű energianyalábok robosztus kódarabokat szaggatnak ki a falból. Egy szerves organizmust – talán egy embert – akaratlan száguldásra kényszerít a rettenetes erő. Ehhez képest az Iloe Oui által megfigyelt jelenet az acsarkodó Twooebbel idillinek tűnik. Ám ekkor Iloe Oui felfedezi, hogy a Twooeb pórázát egy Ember tartja a markában. Hirtelen érzéshullámok tengere önti el egész testét.

Tömény rettegés. Fájdalommá sűrűsödő tömörítésben újraéli népe egész életét. A kétholdú csillag ötödik bolygóján, a Duelfive-on elsőként megjelenő parány magányosságát, az *Alkotó* nemes jóságát, mellyel ezt a magányt társasággá oldotta az első egyed csontjának kettéosztásával. Újraéli a fejlődés minden egyes lépcsőfokát, míg a létmag a sziklák faláról a vízbe jutva meghódította a tengerek világát, majd kilépve a szárazulatra, Iloe Oui népévé fejlődve létrehozta a Duelfive csodálatos társadalmát. Látja városaik képét, a béke és nyugalom idejét. Aztán az Idegen megjelenését, a Dvarksin inváziót is, amely csaknem kiirtotta népét. Leszorultak a felszín alá, a fenti világból csak a Terra Getto maradt meg nekik. S most ott is megjelent az Idegen. Egy távoli galaxis Föld nevű bolygójáról: az Ember.

– Na nem! – erősödik a gondolat Iloe Oui agyában. – Az Emberrel már végképp nem akarok találkozni. Csak észre ne vegyen!

Hajszálon múlt ugyan, de elkésett az energrátor aktivizálásával. Az Ember már észrevette, s Iloe Oui mozdulatával szinkronban bekapcsolta az interferrátort. A Dvarksin mindebből szerencsére nem érzékelt semmit. Továbbra is egykedvűen szemléli a Twooeb vergődését. Ő örül az Ember közelségének. Igaz, látott már néhány széttépett Twooebet, de tudja azt is, hogy a Dvarksinnal mit képes tenni ez a fenevad. Jónéhány szörnyen megcsonkított, összemarcangolt társa a példa erre. S ezt a teremtményt csakis az Ember képes megzabolázni.

A Dvarksin egykedvűen ücsörög. Érzí, most nincs veszély. Méla gondolatok kavarnak a fejében:

– Az Ember különben sem foglalkozik a Dvarksinokkal. Őt a Mélyből Érkezők

érdeklik. Na hiszen, azok meg úgy eltűntek a legutóbbi ütközet óta. Már nem is nagyon akarnak a felszínre törni, mióta a Terra Gettón megjelent az Ember, pedig az ütközet után csak ez az egy hely maradt meg nekik, ahová feljöhetett Iloe Oui népe. Van ugyan egy legendájuk, hogy az Időforduló előtt Idegenek érkeznek a Duelfivera, akik majd segítenek visszaszerezni a felszín feletti hatalmat, mert nekik kevés a Terra Gettó. Ők a magason is, a víz mellett is felszíni telepeket akarnak építeni. Na, nem! Méghogy egy Dvarksinnak szomszédja legyen egy Oui?! Még jó, hogy jött az Ember! Jöttére az Ouik eltűntek, mintha nem is lennének. Több egység is eltelt, mire az Ember találkozott eggyel közülük. Jó ez így. Ouik alatt, Ember a Terra Gettón, a többi Dvarksin birodalom. Csak azok a rohadt Twoobek ne szabadulnának el olykor-olykor. Ez is most itt úgy acsarog rá, mintha a vérét kívánná. Rögtön egyszerre neki és a macskának. Az Ember meg mintha kikapcsolt volna, csak áll, csak álldogál. Vajon mire vár? Nem lényeg. Álljon, várjon, csak tartsa azt a dögöt erősen.

A Dvarksin csak ezzel foglalkozott, pedig ha tudta volna, hogy Iloe Oui elkésett reakciója az Ember láttán milyen meglepő fordulatot eredményezett.

Az Ember interferrátora semlegesítette az energrátor hatását, s így Iloe Oui idegen információhullámba került. Rettegése lassan oldódott, félelme fokról fokra enyhült, ahogy egyre több és több érzéshullám érte az Ember részéről. Az információnyaláb ezúttal nem fájdalmat és halált hordoz, hanem csak gondolatokat és nyugalmat. Az Ember őt kereste, hozzá szól.

– Iloe Oui, Mélyből Érkező! Csakhogy végre rádtaláltam! A Dvarksintől ne félj. Ő nem érzékeli a mi kommunikációnkat!

– Nem is a Dvarksintől félek én – gondolta rémülten Iloe Oui. – Én *tőled* félek, Ember!

Alig jutott saját gondolatának végére, már érezte is az Ember válaszát.

– Barát vagyok. Ismered a Legendát: Sok megpróbáltatás éri egységeken át a néped, de amikor már úgy érzitek, hogy az Alkotó lehunyta a szemét, eljön hozzátok a Downing, az Alászálló. Segít visszanyernetek a Duelfiveot. Újra egyedül lesztok a Világokban. Vezess el a Városba!

– Ilyen egyszerűvé azért nem teszem nektek a támadást! – tiltakozott Iloe Oui.

– Ostoba! Nem érted? A Downing követi a követe vagyok! A Városban, az Ikton előtt bebizonyítom nektek!

– Vagy nem – rezdült Iloe Oui gondolata. – Legyünk előbb tisztában egymással! Egyszer már megjelent egy Idegen a Világomban. Dvarksin iga lett az eredménye, pedig ők is barátként érkeztek. Tudást hoztak, új életet. Aztán már csak halált adtak, rémeket. Ők egyre többen lettek, mi fogytunk. Nem Ember, nem hiszek neked. Ahhoz idő kell. Légy türelmes.

Mocorogni kezdett. Óvatosan, hogy az Ember ne jöjjön rá mesterkedésére, bekapcsolta az energrátor erősítőjét, totál kocszra adva blokkolta az Ember kisugárzását. Majd miután meggyőződött róla, hogy a Twoobek még mindig a Dvarksint és a macskát acsarogja, ahogy jött, óvatosan, gyorsan visszaurrant a felszín alá. Haza az övéihez, ahol nincs Idegen.